

Ronald Reagan, mafia, tajne służby i masoneria

7 czerwca 2025

Kiedy wpisujemy w wyszukiwarkę Google „Ronald Reagan zorganizowana przestępczość” lub też „Ronald Reagan mafia”, przy okazji tego drugiego ograniczając wyszukiwanie do języka polskiego, niewiele nam ciekawego pojawi się na ekranie. Właściwie żaden artykuł w języku polskim nie opisuje nawet w sposób śladowy związków czy też powiązań 40. prezydenta Stanów Zjednoczonych Ronalda Reagana z mafią.

Dlaczego w polskich mediach jest blokada na pisanie o związkach prezydenta Reagana ze zorganizowaną przestępczością? Przecież komunizmu i cenzury nie ma podobno już od 36 lat. W czym więc problem, aby te „rejony” historii świata zagospodarować? Tym bardziej, że przecież Reagan ma pomniki w Polsce. Jest hołubiony przez część polskiej sceny politycznej. A przez drugą część szanowany – być może nie przez wszystkich polityków ale jednak znaczną ich ilość. Chyba każdy obywatel Rzeczypospolitej ma prawo wiedzieć kim jest albo kim była (tak, są w Polsce pomniki postawione osobom za ich życia) postać z monumentów, które Polacy mijają chodząc po parkach, skwerach

czy innych pasach zieleni.

W USA oczywiście o związkach Reagana z mafią pisało się wiele. Wystarczy zresztą wpisać „Ronald Reagan mafia” uwzględniając cały Internet, aby przekonać się jak wiele na ten temat na zachodzie już powiedziano. W Polsce nikt nie rusza tego gorącego kartofla. Ruszyć więc muszę ja.

W kontekście Reagana i zorganizowanej przestępczości, zwłaszcza tej o etnicznym charakterze żydowskim, ale nie tylko, warto tekst ustawić pod kątem omawiania konkretnych postaci z otoczenia Reagana. Tak, aby tekst był przejrzysty i prosty do zrozumienia. Gdybym napisał go w inny sposób, pewnie wielu z państwa nie do końca zrozumiałoby związki i powiązania osób, których nazwiska pierwszy raz w życiu państwo usłyszycie. Dlatego też moja praca będzie podzielona na rozdziały. Każdy rozdział będzie nosił tytuł od imienia i nazwiska postaci związanej z mafią, która była bliska 40. prezydentowi Stanów Zjednoczonych. Będą jednak także rozdziały zatytułowane innym schematem. Wszak omówimy także związki oraz powiązania Reagana ze służbami specjalnymi oraz masonerią. Zaczniemy jednak od postaci a konkretnie od jego przyjaciela Waltera Annenberga.

WALTER ANNENBERG

Walter Annenberg, jak mówi nam Wikipedia, był w okresie rządów Richarda Nixona oraz Geralda Forda, poprzedników Reagana z Partii Republikańskiej, ambasadorem USA w Wielkiej Brytanii. Popularna internetowa encyklopedia niewiele jednak nam mówi o... no właśnie, o związkach Anneberga ze zorganizowaną przestępczością. Według nagłówka osobnik ten był „amerykańskim biznesmenem, inwestorem, filantropem i dyplomata”. Cóż za wspaniała laurka. Czy może być coś lepszego niż dawanie ludziom pracy i budowanie potęgi gospodarczej kraju, wspieranie inicjatyw prospołecznych czy też reprezentowanie kraju za granicą? A jednak może. Można na przykład być powiązanym ze zorganizowaną przestępczością (ironia).

Człowiek ten był znany przede wszystkim jako właściciel The Philadelphia Inquirer, TV Guide, Daily Racing Form i magazyn Seventeen, co miało miejsce dzięki kontrolowaniu grupy medialnej Triangle Publications Inc.

The Philadelphia Inquirer, jakby ktoś nie wiedział, to trzeci z najdłużej wydawanych dzienników w całych Stanach Zjednoczonych. Wychodzi nieprzerwanie od 1829 roku, a więc już niemal 200 lat. TPI została zakupiona w 1936 roku przez Mosesa Annenberga, ojca Waltera. Przyjrzyjmy się więc co to była za postać.

Moe Annenberg był dyrektorem ds. dystrybucji gazet Williama Randolpha Hearsta, amerykańskiego magnata prasowego. Ten urodzony na terenie dzisiejszego obwodu kaliningradzkiego amerykański wydawca prasowy pochodzenia żydowskiego, jak pisze autor książki „Wiseguys and the White House” Eric Dezenhall, „wykorzystywał bandytów w imieniu Williama Randolpha Hearsta” oraz „połączył siły z gangsterami, aby przekonać lokalne serwisy wyścigowe do sprzedaży lub współpracy z nim”. O co dokładnie chodziło?

Ojciec Waltera stał na czele agencji informacyjnej poświęconej wyścigom konnym. W środowisku tym, obejmującym właśnie sektor wyścigów konnych, jak zwraca uwagę Dezenhall, dosyć powszechne

było podkładanie bomb pod biura innych firm, sabotaż czy też pobicia. Moses Annenberg kupił swoją pierwszą firmę z branży związanej z końmi właśnie po tym, jak jej biuro zostało zbombardowane. Dystrybucję w tej branży ułatwiać miały rodziny mafijne takie jak Chicago Outfit, mafia o włoskim charakterze etnicznym. Outfit była rzecz jasna częścią większej struktury przestępczej, znanej jako mafia włosko-amerykańska czy też po prostu Cosa Nostra (LCN).

Dion O'Banion, amerykański gangster pochodzenia irlandzkiego, jeden z głównych konkurentów słynnego Ala Capone, był jednym z popleczników Moe Annenberga. Nawet polskojęzyczna Wikipedia zwraca uwagę na powiązania O'Baniona z Annenbergiem, lecz nie Mosesem a jego bratem, Maxem. Tak, gangster ten miał związki także ze stryjem Waltera Annenberga.

Na czym polegały związki gangstera O'Baniona, członka większej grupy przestępczej Market Street Gang, z Annenbergami? Cóż, najkrócej rzecz ujmując żydowscy „biznesmeni” poznali mafiosów z liderami politycznymi 42. i 43. dzielnicy Chicago. Cel był prosty: mieli stosować przemoc, aby wpływać na wyniki wyborów politycznych.

Ale to jeszcze nie wszystko. Ojciec dobrego przyjaciela Ronalda Reagana zapoznał mafiosów z Market Street Gang z pewnym włamywaczem, nazwiskiem Charles „The Ox” Reiser. Ten uczył członków MSG swojego rzemiosła. W wyniku tej wątpliwej moralnie „edukacji” O'Banion został aresztowany za włamanie do sejfu oraz napaść.

O'Banion oraz jego koledzy zasłynęli z czegoś jeszcze. Amerykański Irlandczyk potrafił dosyć przyzwoicie śpiewać tenorem. Toteż zatrudnił się w burdelu McGovern's Liberty Inn (czy jak kto woli lokalu ze striptizem, bo i tak go określano) jako kelner, wieczorami dając próbkę swoich wokalnych zdolności. Kiedy ten zachwycał klientów lokalu, jego koledzy z gangu okradali gości. Tak w szatni jak i w inny sposób – dosypując klientom narkotyki do drinków, aby ci byli

nieświadomi tego co robią. Następnie ich okradano.

O'Banion, poplecznik Annenberga ojca, zginął w końcu w wojnie gangów w Chicago.

Annenberg ojciec miał także związki z innym gangsterem, dużo bardziej znanym. A mianowicie Lucy'm Luciano. Jak zauważa Dezenhall, Luciano „uważał Annenberga za swojego człowieka”. Kim jednak był Luciano?

Nie bawmy się w żadne skomplikowane opisy. Zacytujmy prostą internetową encyklopedię: „Charles „Lucky” Luciano, właściwie Salvatore Lucania [...] – amerykański gangster pochodzenia włoskiego, uważany za twórcę nowoczesnej przestępczości zorganizowanej w Stanach Zjednoczonych, tzw. Narodowego Syndykatu”.

Czym był ów Narodowy Syndykat? Była to tak zwana nowa mafia amerykańska, która powstała po 1931 roku, po tym jak zakończyła się już wojna castellammaryjska, wojna o dominację w nowojorskim półświatku przestępczym.

Przyznacie państwo: przyjaciele przyjaciół pana Ronalda Reagana to nietuzinkowa „ekipa”.

Sytuacja Annenberga pogarszać się zaczęła wraz ze zwalczaniem Franklina Delano Roosevelta. Moses i jego syn Walter zostali oskarżeni o uchylanie się od płacenia podatku dochodowego. Moses trzy lata przesiedział w więzieniu. Dzięki wzięciu winy na siebie jego syn, przyjaciel 40. prezydenta USA Walter, uniknął odsiadki. Moses musiał także zapłacić zaległe podatki oraz ponad 9 milionów dolarów grzywny.

Ojciec Waltera, trzy miesiące po wyjściu z zakładu karnego, zmarł. Pozostałości agencji telegraficznej Annenberga przejęła, oczywiście, chicagowska mafia. W jaki sposób doszło do przejęcia biznesu Mosesa Annenberga i jego syna? Cóż, właściciela agencji zamordowano. Najpierw go postrzelono, później, jak nie chciał umrzeć, otruto go rtęcią.

Walter Annenberg całe dekady odbudowywał swój biznes. Długi okres czasu wychodził także z długów. Nie zaprzestał jednak stosowania brutalnych metod, z których znany był jego ojciec. Jednak działał w sposób nieco bardziej inteligentny. Przeciągnął na przykład na swoją stronę szefa lokalnej policji, któremu następnie pomógł zostać burmistrzem Filadelfii. Policjant ten, nazwiskiem Rizzo, już jako polityk zapewniał ochronę biznesowi Annenberga.

Pamiętając jak politycy zniszczyli interes jego rodziny, postanowił się z nimi zakolegować. Nie tylko z politykami zresztą. Z amerykańską arystokracją także. Lecz nie tymi związanymi z Demokratami. Tych z oczywistych względów co najmniej nie lubił. Zakolegował się z Republikanami. Został ambasadorem administracji Nixona w Wielkiej Brytanii. Jego żona Leonore została szefową protokołu dyplomatycznego Stanów Zjednoczonych w okresie rządów Ronald Reagana.

LEW WASSERMAN, JULES STEIN I AMERYKAŃSKA KORPORACJA MUZYCZNA

Tytuł tego rozdziału poszerzyłem o pewien amerykański konglomerat medialny, założony w 1924 roku. Gdyż naprawdę warto przyjrzeć się tej instytucji oraz jej związkom ze zorganizowaną przestępczością. Panowie z tytułu to oczywiście ludzie związani z Amerykańską Korporacją Muzyczną – Wasserman to jej prezes, Stein założyciel. Ale zacznijmy od początku.

Music Corporation of America (MCA) została założona w 1924 roku przez Julesa Steina – okulistę, oraz Williama R. Goodhearta Jr. Jako agencja zajmująca się organizacją koncertów. Wasserman dołączył do niej w 1936 roku. Już na samym początku funkcjonowania MCA miała związki z mafią chicagowską (MCA powstała w Chicago). Lokale prowadzone przez Alę Capone oraz innych gangsterów, jak grupę Chicago Outfit, były miejscami organizacji występów przez Amerykańską Korporację Muzyczną. Wśród artystów, z którymi agencja współpracowała, wymienić można King Olivera i Jelly Roll.

Stein, przyszły promotor Ronalda Reagana, miał bardzo bliskie relacje właśnie z najśłynniejszym gangsterem USA Alem Capone. Jak zauważa Dezenhall, „Stein wykorzystał siłę [Ala] Capone, aby zachęcić oporne kluby do zapraszania jego zespołów do występów, a w zamian za swoje usługi dawał Capone pewien procent udziałów w biznesie lub też dzielił się zyskami”.

MCA od początku swojej działalności powinna być więc instytucją dosyć podejrzaną jednak konsekwentnie budowała ona wizerunek siebie jako agencji poważnej.

Wasserman, żydowski sprzedawca cukierków oraz bileter w kinie, dołączył do MCA, jak już wspomniałem, w 1936 roku. Kiedy go zatrudniano, był pracownikiem Mayfair Casino, klubu nocnego w mieście Cleveland. Jak pisze w swojej książce Dezenhall, „Ciemne garnitury i ciemne krawaty”, które Wasserman zakładał, „odzwierciedlały regułę „myśl po żydowsku, ubieraj się po brytyjsku”. Warto w tym momencie przyjrzeć się miejscu pracy Wassermana, kiedy ten dołączał do Steina i MCA. To właśnie to miejsce było de facto kontrolowane przez mafię o etnicznym, żydowskim charakterze.

Kasyno Mayfair należało do Morrisa „Moe” Dalitza, Sama Tuckera, Lou Rothkopfa i Morrisa Kleinmana. Żydzi ci byli założycielami Syndykatu Cleveland.

Syndykat Cleveland powstał w latach 20. wieku XX, oczywiście w wyniku prohibicji. Specjalizował się w przemyśle alkoholu i hazardzie. Tych czterech żydowskich mafiosów wyróżniało się na tle innych grup przestępczych w Cleveland. Stali się bajecznie bogaci, dużo bardziej niż większość grup mafijnych w tym amerykańskim mieście. Ich wpływy z czasem rozniosły się aż do Las Vegas czy też na Florydę, do kasyn oraz hoteli.

Moe Dalitz, w przeszłości członek Fioletowego Gangu (Purple Gang), był tak znaczącą postacią Cleveland, de facto jego „władcą”, że otrzymał protekcję nie tylko Lucy’ego Luciano lecz także najśłynniejszego żydowskiego gangstera Ameryki Meyera Lansky’ego czy też Bugsy Siegela, innego Żyda. Dalitz stał się także potężną postacią, jak już wspomniałem, w Las Vegas, oraz w stanach Ohio czy też Kentucky.

Rothkopf zajmował się nielegalnymi destylarniami w Cleveland. Wśród swoich przyjaciół miał m.in. Franka Costello, znanego gangstera nowojorskiego. Costello w trakcie pracy dla mafiozo Terranovy, wraz z Włochami Lucy’em Luciano, Vito Genovese oraz Gaetano Lucchese, oraz Żydami Lansky’em i Siegelem, zajmował się przeprowadzaniem rozbojów, kradzieżami i wymuszeniami oraz kontrolowaniem hazardu i handlu narkotykami.

Dwaj pozostali twórcy Syndykatu Cleveland byli mniej znaczącymi postaciami w momencie zakładania grupy. Warto jednak powrócić do Dalitza i jego związków z samym Wassermanem, promotorem Ronalda Reagana.

Powiązania Wassermana z Dalitzem dotyczą żony tego pierwszego. Teść Wassermana był adwokatem oraz politykiem Partii Republikańskiej. Miał poważne problemy z prawem, m.in. zarzuty podpalenia. Był także prawnikiem właśnie Dalitza.

Wasserman został prezesem Amerykańskiej Korporacji Muzycznej w 1946 roku. Ronald Reagan, jak zauważa Dezenhall, był jednym z jego pierwszych klientów z branży filmowej. Wiadomo, że przyszły 40. prezydent Stanów Zjednoczonych oraz agent

reprezentujący utalentowanych artystów zostali przyjaciółmi i spędzali razem czas.

Być może jednym z najlepszych, jeżeli nie najlepszym przyjacielem Wassermana, został Sidney Korszak. Seymour Hersh, znany amerykański dziennikarz, na łamach New York Timesa, określił Korszaka „najważniejszym ogniwem łączącym przestępczość zorganizowaną z legalnym biznesem w Stanach Zjednoczonych”, odwołując się do zdania przedstawicieli lokalnych, federalnych i stanowych organów ścigania.

„Kalifornijska Komisja ds. Zwalczania Przestępczości Zorganizowanej opisała Korszaka jako „aktywnego prawnika specjalizującego się w prawie pracy, adwokata chicagowskich przestępców i kluczowe ogniwo między przestępczością zorganizowaną a wielkim biznesem” – dodaje autor pracy „Mafiozi i Biały Dom”.

Przyjrzyjmy się postaci samego Korszaka.

Sidney Korszak urodził się w rodzinie żydowskiego przedsiębiorcy z branży budowlanej z Chicago. Jego brat został dosyć wpływowym w tym mieście politykiem Partii Demokratycznej. Jego związki z zorganizowaną przestępczością połączone są oczywiście z jego pracą jako prawnika. Współpraca Korszaka z mafią doprowadziła do tego, że tajne służby USA – FBI – określały go jako „najpotężniejszego prawnika na świecie”.

Korszak, zgodnie z pracą „Mafiozi i Biały Dom”, był filarem dominacji zorganizowanej grupy przestępczej Chicago Outfit nad amerykańskim przemysłem filmowym. Mafia, kontrolując zorganizowaną pracę w sektorze filmowym, mogła wpływać na wstrzymywanie oraz wznowianie produkcji filmowej.

Korszak, oprócz bycia przyjacielem Wassermana, który prowadził karierę aktorską Reagana, przyjaźnił się także z samym 40. prezydentem USA.

Korszak był dla mafii kimś kto łączył ją z „cywilizowanym” światem. Zorganizowana przestępczość potrzebowała kogoś kto będzie reprezentował jej interesy w normalnym świecie. Żydowski prawnik nadawał się do tego w sam raz. Jak zauważa Dezenhall, „[Korszak] był wysłannikiem [mafii] na świat legalnych interesów, gdy mafia potrzebowała osoby przystosowanej do normalnego życia, która mogłaby zajmować się transakcjami wymagającymi delikatniejszego podejścia niż to, na jakie mogli sobie pozwolić brutalni bossowie z okolic jeziora Michigan”.

Jego prezencja – elegancki styl oraz dosyć szorstka osobowość – jak dodaje autor pracy „Mafiozi i Biały Dom”, sama w sobie sugerowała jak powinny się zachowywać osoby w jego obecności, z którymi łączyły go jakieś interesy: „podpisuj tutaj [...] albo zabijemy ciebie i wszystkich, których kochasz” – stwierdza Dezenhall.”

Późniejszy fragment akapitu pracy „Mafiozi i Biały Dom” jeszcze lepiej oddaje kim był Sidney Korszak: „Korszak potrafił zyskać szacunek dzięki licencji adwokackiej, kontaktom biznesowym i obecności w społeczeństwie, podczas gdy wspierała go najbardziej brutalna rodzina mafijna w kraju”.

W skrócie: Korszak, przyjaciel Ronalda Reagana oraz jego agenta w świecie Hollywood Lwa Wassermana, był więc prawnikiem „najbardziej brutalnej rodziny mafijnej w Stanach Zjednoczonych”.

Powróćmy jednak do samego Wassermana.

Według Whitney Webb, piszącej o powiązaniach amerykańskiej polityki oraz szantażu seksualnego, Wasserman, „oficer prowadzący” przyszłego 40 prezydenta USA w świecie filmowym i telewizyjnym, sam był członkiem zorganizowanej przestępczości. Oddajmy głos Webb: „Jako młody człowiek Lew Wasserman dołączył do Mayfield Road Gang, który był prowadzony przez Moe Dalitza, bliskiego przyjaciela Meyera Lansky’ego, który według FBI był

potężną postacią w przestępczym przedsięwzięciu Lansky'ego, ustępując jedynie samemu Lansky'emu wśród członków żydowskiej mafii”.

Wasserman sam więc był członkiem gangu. Czym jednak był Mayfield Road Gang?

Była to grupa przestępcza założona około 1913 roku, jeszcze przed wprowadzeniem prohibicji. Powstała w dzielnicy Małe Włochy w Cleveland. W latach 1920. i 1930. przekształciła się ona w potężną lokalną organizację przestępczą. Oczywiście za sprawą prohibicji. Jej specjalnością był nielegalny handel alkoholem oraz hazard. Po tym jak w 1932 roku włoska mafia zawarła pakt o współpracy z mafią żydowską, Mayfield Road Gang oraz Syndykat Cleveland Dalitza zaczęły czerpać spore dochody z tegoż partnerstwa. Na początku lat 1930. MRG stało się także, obok rodziny mafijnej Franka Milano, najważniejsza grupa mafijną w okolicach miasta Cleveland.

Podsumowując niejako wątek o Wassermanie, Steinie oraz Amerykańskiej Korporacji Muzycznej, głos ponownie oddam Whitney Webb, której książka „One Nation Under Blackmail”, a ściślej rzecz ujmując jeden jej fragment, dobitnie nam daje do zrozumienia co łączyło Ronalda Reagana z zorganizowaną przestępczością w kontekście właśnie MCA, na czele której stał Wasserman, agent Reagana: „Wasserman, wieloletni prezes MCA i znany hollywoodzki potentat, znany jest nie tylko z rozwijania kariery filmowej i telewizyjnej Reagana, ale także ze wspierania jego udanego dążenia do zostania prezesem Gildii Aktorów Filmowych, która później pomogła Reaganowi rozpocząć karierę polityczną”.

I dalej: „Ponadto MCA była głównym fundatorem udanej kandydatury Reagana na gubernatora w 1966 roku, a niedługo po tym, jak Reagan został prezydentem, jego administracja kontrowersyjnie zamknęła masowe dochodzenie Departamentu Sprawiedliwości (DOJ) w sprawie powiązań MCA z przestępczością zorganizowaną”.

I ostatni, najważniejszy fragment pracy W. Webb: „Według Shawna Sworda, dokumentalisty, który badał powiązania Reagana z MCA: Ronald Reagan był oportunistą. Cała jego kariera była kierowana przez MCA – przez Wassermana i [założyciela MCA] Julesa Steina, którzy chwalili się, że Reagan jest plastyczny, że mogą z nim robić, co chcą... To, że Reagan był twardy wobec [zorganizowanej] przestępczości – to fałsz”.

Z fragmentów tych jednoznacznie wynika, że członek zorganizowanej przestępczości, najpotężniejszego gangu w okolicach Cleveland, Lew Wasserman, żydowski agent gwiazd filmowych, wspierał latami karierę Reagana. Nie tylko w świecie aktorstwa i telewizji, lecz także w świecie polityki. To właśnie Wasserman pomógł Reaganowi zostać politykiem, następnie jego MCA sfinansowała jego zakończoną sukcesem kampanię na gubernatora stanu Kalifornia. Zgodnie z тезami Webb, Reagan był wyjątkowo łatwo sterowalnym człowiekiem.

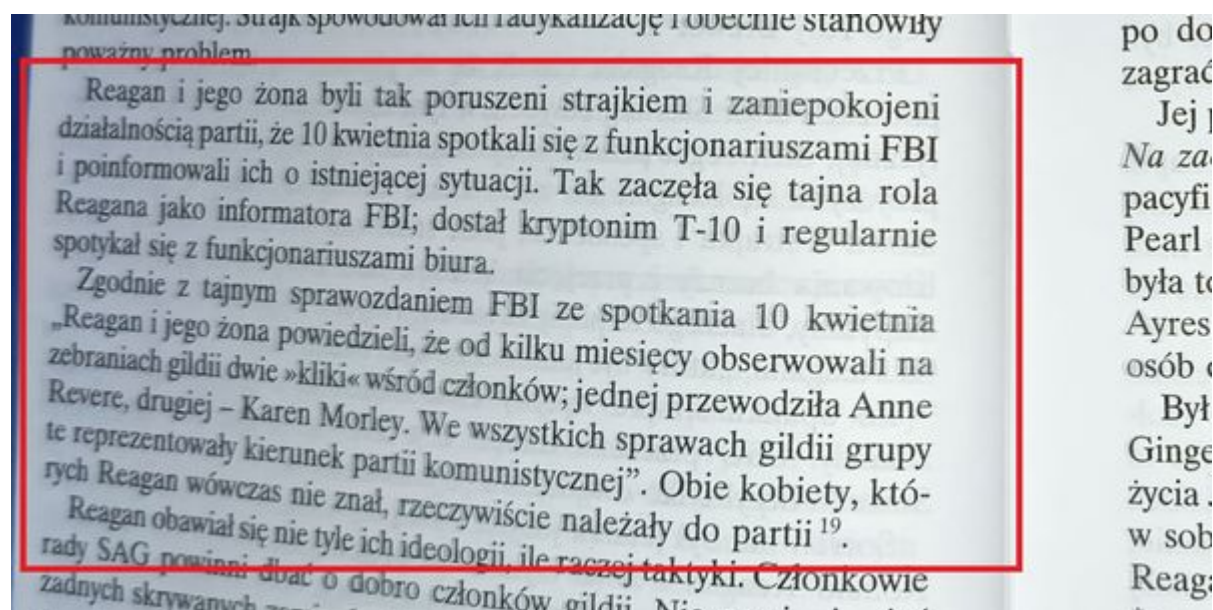
RONALD REAGAN, KOMUNIZM I TAJNE SŁUŻBY

W Polsce Ronald Reagan jest symbolem walki z komunizmem a także konserwatyzmu. Co jednak było dla niego ważniejsze, konserwatyzm czy antykomunizm? Odpowiedzi na to pytanie udzieli także Dezenhall: „Antykomunizm Reagana, podobnie jak Nixona, był elementem napędzającym jego konserwatyzm”.

Tak, to antykomunizm a nie konserwatyzm, był u Reagana ważniejszy. Jego konserwatyzm wynikał z antykomunizmu a nie na odwrót. Dlaczego tak było? Cóż, nie jest żadną tajemnicą, że Reagan był liberałem Nowego Ładu Roosevelta, w przeciwieństwie do swojego przyjaciela Annenberga, którego rodzinie amerykańska lewica solidnie „dokopała”. Ale Reagan flirtował także z samym komunizmem. Tak, Reagan był w trakcie II wojnie światowej członkiem fasadowej organizacji komunistycznej, znanej jako Niezależny Hollywoodzki Obywatelski Komitet Sztuki i Wolnych Zawodów. Historyk Arthur Schlesinger Jr. nazwał tę organizację właśnie fasadową organizacją komunistyczną. Członkowie jej popierali sowiecką politykę na arenie

międzynarodowej. Sam Reagan oczywiście krytykował komunizm na łamach grupy i głosował za jego potępieniem. Potępił także komunizm przed Kongresową Komisją ds. Badania Działalności Antyamerykańskiej. Komunista więc nie był. Jednak fakt uczestniczenia w organizacji o takim charakterze jest, przyznacie państwo, interesujący.

Reagan był w okresie zimnej wojny donosicielem bezpieczeństwa – FBI oraz współpracownikiem frontu CIA – Krucjaty Wolności.

10 kwietnia 1947 roku Reagan został współpracownikiem Federalnego Biura Śledczego, które nadało mu kryptonim „T-10”. Razem z żoną donosili na członków związku zawodowego aktorów filmowych i telewizyjnych, którego sami byli członkami. Reagan wstąpił do Gildii Aktorów Filmowych, owego związku, w 1937 roku, jego żona Jane Wyman jeszcze wcześniej. Reagan z żoną owego 10 kwietnia 1947 roku zeznawał przed człowiekiem FBI przeciwko dwóm kobietom, które były członkiniami gildii ale także partii komunistycznej. Reagan spotykał się następnie z funkcjonariuszami bezpieczeństwa wielokrotnie.

Owym frontem CIA z kolei, dla którego pracował Reagan, była Krucjata Wolności, powołana do życia w 1950 roku w celu prowadzenia działań propagandowych na rzecz interesów amerykańskich wewnątrz Stanów Zjednoczonych oraz zbierania

funduszy na rzecz Radia Wolna Europa oraz ukrywaniu faktu, że RWE było finansowane przez wywiad (propaganda zewnętrzna). Miała ona bezpośrednie związki nie tylko z CIA lecz także z Departamentem Stanu oraz Biurem Koordynacji Polityki, tajnym organem wewnątrz wywiadu do prowadzenia tajnych operacji. Jej działalność została zainaugurowana 4 września 1950 roku przez generała Eisenhowera.

Na czele organizacji stanął gen Lucius Clay, gubernator wojskowy amerykańskiej strefy okupacyjnej w Niemczech w latach 1946-1949. Krucjata organizowała w Stanach Zjednoczonych wiece, pochody czy też obiady, które miały na celu zbieranie funduszy. Na happeningach przez nią organizowanych podnoszono także hasła antykomunistyczne.

Reagan pojawiał się na wiecach KW, zachęcał do zbierania funduszy oraz informował czym ona się zajmuje. Według Petera Schweizera, autora pracy „Wojna Reagana”, przyszły prezydent Stanów Zjednoczonych bardzo poważnie podchodził do inicjatywy tej oraz promował ją o wiele silniej niż przeciętni jej członkowie. Jego związek zawodowy, wspomniana Gildia Aktorów Filmowych, z inspiracji Reagana, wzywała aktorów do udziału w froncie CIA. Reagan ponadto promował inicjatywę poprzez materiał filmowy, rozpowszechniany w różnych miejscach publicznych, m.in. w szkołach.

ROY I ALBERT COHNOWIE ORAZ ZAKON SYNÓW PRZYMIERZA

Po chwili oddechu jeżeli chodzi o zorganizowaną przestępczość, i udowodnieniu, że Reagan miał związki nie tylko z ludźmi mafii lecz także służbami specjalnymi, pora powrócić na łono gangsterów i mafiosów. Oraz przejść w kierunku masonerii. Wszak jeżeli mamy mafie i służby to muszą być i łóża.

Z popularnej internetowej encyklopedii nie dowiemy się zbyt wiele o Albercie Cohnie. „Był sędzią Sądu Najwyższego stanu Nowy Jork i ojcem Roya Cohna. Miał duży wpływ na politykę Partii Demokratycznej. [...] Zmarł 8 stycznia 1959 r. w Nowym

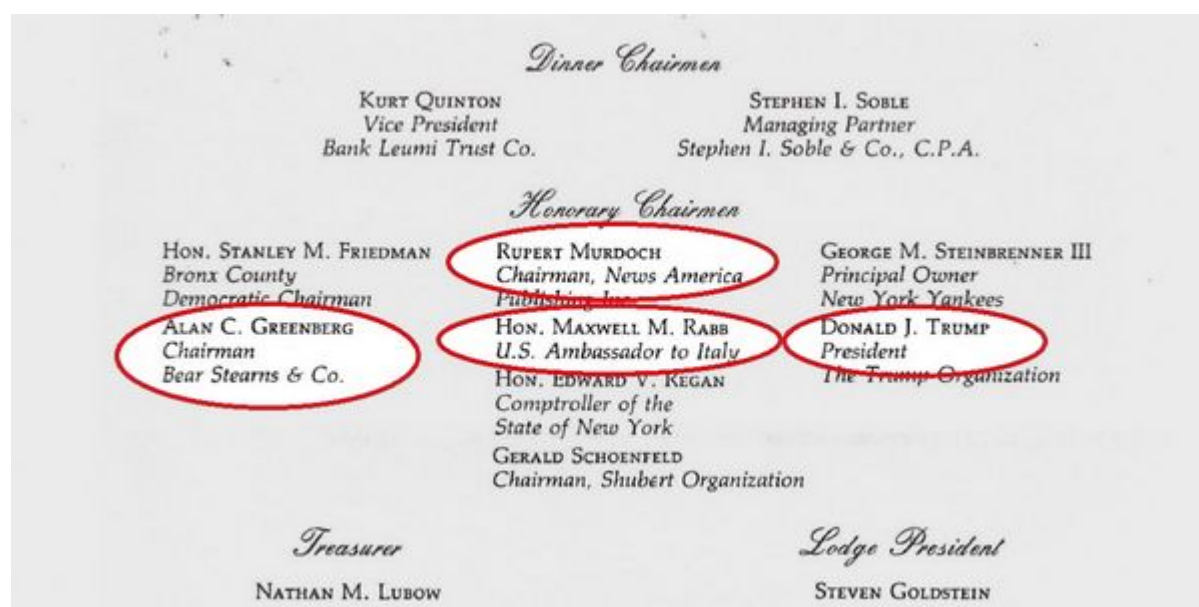
Jorku” – piszą na „Wikipedii”. Nic ciekawego. Pora więc zajrzeć do bardziej interesujących źródeł informacji. Powróćmy więc do książki „One Nation Under Blackmail” Whitney Webb.

2 maja 1983 roku, jak podaje Webb, w hotelu Grand Hyatt w Nowym Jorku, należącym wówczas do... Donalda Trumpa, doszło do uroczystej kolacji, której organizatorem był Zakon Synów Przymierza – B’nai B’rith – najstarsza nieprzerwanie działająca organizacja żydowska na świecie. De facto żydowska masoneria – jak zauważa Emmanuel Ratier, autor książki „Tajemnice Zakonu Synów Przymierza”. Ściślej rzecz ujmując owe wydarzenia organizowała jedna z łóż B’nai B’rith – łoża bankowo-finansowa. Co jednak wspólnego ma przestępczość zorganizowana – mafia – z tym hotelem i wydarzeniem? Otóż bardzo wiele.

Hotel należał wówczas nie tylko do Trumpa – ten miał w nim pewną ilość udziałów – lecz także do rodziny Pritzkerów. Rodzina Pritzkerów, której przedstawicielka była sekretarzem handlu w administracji Obamy 2.0, była powiązana z mafią. Uroczystość była wydana na cześć Roya Cohna, syna Alberta Cohna, przewodniczącego najważniejszego oddziału Zakonu Synów Przymierza. W zaproszeniu na kolację zapisano pochwały dla Cohna jeżeli chodzi o jego wsparcie dla istnienia państwa Izrael. Cohn jest „nieustępliwym orędownikiem prawa Izraela do istnienia w pokoju i bezpieczeństwie oraz amerykańskiego wsparcia gospodarczego i politycznego” – zapisano. Lecz Cohn to nie tylko syn jednego z najważniejszych żydowskich masonów w USA. To także człowiek głęboko umoczony w przestępczość zorganizowaną. Ale nie tylko on. Sam Zakon był umoczony w związki z mafią.

W radzie nadzorczej B’nai B’rith wówczas, w maju 1983 roku, zasiadały takie osobistości jak Edmond Safra i Edgar Bronfman oraz Max Fisher. Wszyscy trzej byli powiązani z przestępczością zorganizowaną. Rzućmy jednak okiem na honorowych przewodniczących uroczystości w Grand Hyatt Hotel.

Oczywiście nie mogło tam zabraknąć samego Donalda Trumpa. Kto jeszcze dosłużył się takiego stopnia na imprezie organizowanej przez Lożę Bankowo-Finansową żydowskiej masonerii? M.in. Rupert Murdoch, właściciel m. in. Fox News oraz szerszego imperium medialnego. Ale w oczy rzuca się zwłaszcza postać Allan Greenberga, członka Zakonu Synów Przymierza. Greenberg, to jak zapewne niektórych wiedzą pan, który wprowadzał do nowojorskiej elity niejakiego Jeffreya Epsteina, pedofila, który brał udział w wieloletniej działalności przestępczej o charakterze seksualnym wobec nieletnich. Ale jeszcze jedno nazwisko jest tutaj niezwykle istotne. Chodzi o Maxwella Rabba.

Maxwell Rabb był doradcą prezydenta Dwighta Eisenhowera w latach 1950. a także ambasadorem USA we Włoszech w okresie rządów Reagana. Jednak coś innego jest tutaj istotne – jego powiązania z mafią.

Jak zauważa Whitney Webb, Rabb prowadził interesy z Jackiem Cooperem, człowiekiem powiązanym z przestępczością zorganizowaną oraz także z frontami samego Meyera Lansky'ego, najważniejszego żydowskiego mafiosa w USA. Zasiadał nawet w zarządzie firmy niejakiego Louisa Cheslera, człowieka Lansky'ego. Według dokumentów z zabójstwa Kennedy'ego, Chesler oraz Lansky dzielili się udziałami w kasynach na Bahamach.

Rabb, oprócz związków z ludźmi mafii, zamieszany także był w słynną aferę Iran-Contras. New York Times opisał go jako wieloletniego znajomego Adnana Khashoggiiego, pośrednika w handlu bronią pomiędzy amerykańskim kompleksem militarno-przemysłowym a saudyjską rodziną królewską. A także jednym z najbogatszych ludzi świata, agentem Mossadu oraz łącznikiem CIA.

Co jednak łączyło samego Cohna z mafią? Otóż m.in. Donald Trump. Cohn był pośrednikiem w kontaktach Trumpa ze zorganizowaną przestępczością. Cofnijmy się jednak do korzeni rodziny Cohna. Naprawdę warto.

Matką Roya Cohna a żoną Alberta, jednego z najważniejszych żydowskich masonów w USA, była Dora Marcus. Marcus, wywodząca się z żydowskiej elity, poślubiła parweniusza Cohna ze względu na swój wygląd, tj. była niezbyt urodziwa. Dlatego właśnie jej ojciec wydał ją za niewywodzącego się z elit Cohna, obiecując w zamian stanowisko sędziego. Dzięki wżenieniu się w arystokrację żydowską Cohn zyskał potężne wpływy, w tym polityczne. Cohn został mianowany sędzią przez gubernatora Nowego Jorku Ala Smitha, którego kampanię wyborczą wspierał najśłynniejszy żydowski mafioso Meyer Lansky. Jak zauważa Whitney Webb „[Al] Smith był czołową postacią Tammany Hall, potężnej politycznej grupy nowojorskiej związanej z Partią Demokratyczną, która kontrolowała nominacje w partii i stała się synonimem korupcji”.

Franklin Delano Roosevelt, przyszły prezydent USA, na początku lat 30. obiecał mafii, że powstrzyma oficjalnie śledztwo przeciwko niej, pod warunkiem, że ta wesprze jego wybór. Dla Ala Smitha było jasne, że Roosevelt nie robi tego. Toteż ostrzegł bossów mafijnych przed FDR-em – Meyera Lansky’ego, Franka Costello oraz Lucy’ego Luciano. Mafiosi ostrzeżenie zignorowali a śledztwo było prowadzone dalej i ujawniło ostatecznie powiązania maszyny Partii Demokratycznej z przestępczością zorganizowaną. Tej samej Partii Demokratycznej, w której aparat polityczny głęboko zaangażował

się Albert Cohn.

Ojciec Dory, żony Cohna, Joseph S. Marcus, był założycielem Banku Stanów Zjednoczonych, swego czasu, pod koniec lat 1920., trzeciego z największych banków w Nowym Jorku. Ze względu na sukces banku Marcusa, syna Josepha, który przejął bank po śmierci ojca w 1927 roku, okrzyknięto „finansowym geniuszem”. Szybko jednak wyszło na jaw, że sukces ten był dziełem oszustw i korupcji ze strony jego rodziny. Przenieśmy się jednak kilkanaście lat do przodu, do lat 1950. I skupmy się na postaci samego Roya Cohna, łącznika Trumpa ze zorganizowaną przestępczością, który zaangażował się na przełomie lat 1970. i 1980 w kampanię Ronalda Reagana.

Już w latach 1950. Cohn zaangażowany był w interesy z ludźmi mafii, takimi jak Moe Dalitz, założyciel Syndykatu Cleveland, o którym już sporo wspominałem, oraz z Tonym Salerno.

Anthony „Gruby Tony” Salerno był przez kilka lat zastępcą szefa rodziny mafijnej Genovese. Było to w latach 1980.

Salerno już w młodym wieku działał w przestępczym półświatku na rzecz rodziny Luciano, która w przyszłości stanie się znana jako klan Genovese. Salerno z początku był członkiem gangu 116th Street Crew, nad którym z czasem, w 1948 roku, przejął kontrolę. Kilkanaście lat później kontrolował już największy syndykat przestępczy w Nowym Jorku. Kiedy tajne służby (FBI) oskarżyły go o czerpanie korzyści z działalności przestępczej, ten zatrudnił w celu obrony adwokata mafii – Roya Cohna. Ostatecznie otrzymał wyrok 6 miesięcy więzienia. Po wyjściu na wolność został szefem, lub, jak niektórzy uważają, figurantem (zastępcą) prawdziwego szefa klanu Genovese. Oficjalnie jednak był szefem. W 1986 roku Salerno został uznany najpotężniejszym gangsterem w całych Stanach Zjednoczonych. Ten tytuł przypadł mu dzięki magazynowi Fortune. W wyniku działalności Komisji Mafijnej otrzymał wyrok 100 lat więzienia, bez możliwości warunkowego wyjścia na wolność. Zmarł w 1992 roku w Springfield.

Webb, w pracy „One Nation Under Blackmail” zwraca uwagę na fakt, że szereg członków rodziny Cohna mogła cierpieć na różnorakie zaburzenia psychiczne, i powinna trafić do odpowiedniego zakładu – zakładu psychiatrycznego. Warto w tym miejscu dodać, że Cohn był w życiu dorosłym homoseksualistą.

Zanim jednak dorósł, kolegował się z Generoso Pope’em juniorem, którego ojciec, Pope senior, blisko kooperował z Frankiem Costello, znanym i wpływowym nowojorskim mafiosem. Postać Don Vito Corleone, z filmu „Ojciec Chrzestny”, była oparta właśnie na osobie Costella. Costello ostatecznie został ojcem chrzestnym Pope’a juniora. Pope junior z kolei, przypomnijmy, dobry przyjaciel Cohna, pracował dla Centralnej Agencji Wywiadu Stanów Zjednoczonych, która w walce z komunizmem kooperowała ze zorganizowaną przestępczością. Działania w stylu mafijnym rodziny Pope’a sprawiły, że zyskał on w przyszłości bardzo duże wpływy w polityce nie tylko lokalnej – nowojorskiej, lecz nawet krajowej. Cohn ostatecznie przyzna, że Pope senior, powiązany z mafią biznesmen, miał na rozwój jego politycznej kariery wpływ większy niż jakakolwiek inna osoba.

Wracając jednak do triady Cohn-mafia-Trump.

Whitney Webb opisuje jakie działania na rzecz Trumpa był gotów prowadzić syn Alberta Cohna. Kiedy Trump w trakcie negocjacji wpadał w frustrację, wyciągać miał w zwyczaju zdjęcie Cohna, aby zastraszyć swoich interlokutorów. Cohn znany był z udziału w polowaniu na czerwonych przez senatora McCarthy’ego. Toteż Trump pokazując jego zdjęcie innym sugerował, że jak nie pójdą mu na rękę to skończą jak małżeństwo Rosenbergów – szpiegów, którzy oddawali nuklearne tajemnice USA Sowieciom, którzy zostali skazani na karę śmierci a następnie straceni. Cohn był oskarżycielem w ich sprawie. Według Webb, Cohn był gotów dla Trumpa działać niezwykle brutalnie.

Oprócz Trumpa klientami Cohna byli także mafiosi tacy jak szefowie trzech z pięciu rodzin mafii włosko-amerykańskiej,

znanej jako Cosa Nostra. W tym Anthony „Gruby Tony” Salerno, już przeze mnie tutaj opisywany, John Gotti z rodziny Gambino czy też Carmine Galante z klanu Bonanno. Warto ponownie bliżej przyjrzeć się Tony’emu Salerno. Dlaczego? Otóż okazuje się, że w mieszkaniu Cohna spotykał się on z samym Donaldem Trumpem. Oddajmy głos Dezenhallowi:

„Reporter Village Voice Wayne Barrett odnotował, że dwóch świadków widziało Trumpa spotykającego się z Salerno w domu Cohna. Strategia Cohna polegająca na wykorzystywaniu swojego domu lub biura do spotkań gangsterów została potwierdzona przez materiał z monitoringu, w tym jedno przedstawiające Cohna rozmawiającego z Salerno i współpracownikiem z Cleveland, Maiszem Rockmanem”

Salerno, however, was no garden-variety mobster; his stewardship of the Genoveses led law enforcement to dub them “the Ivy League” of the mob. He has been alternately named an underboss, acting boss, or “front boss” of the clan below the wily Vincent “The Chin” Gigante, who faked mental illness for thirty years to dodge prosecution. Regardless of his title, Salerno was no mere “front”; he had a considerable gangland portfolio and was one of the country’s richest and most powerful Cosa Nostra leaders.

And he looked the part. Heavyset, medium height, and balding, Salerno was always photographed wearing a fedora, a thick cigar torpedoing out of his mouth. The mirror image of the other reigning boss of the era, the slick John Gotti, when a reporter asked Salerno after a court appearance if he had anything to say, he responded, “Go fuck yourself.” When the reporter thanked him, Salerno, climbing into the back seat of a waiting sedan, politely croaked, “You’re welcome.”

Village Voice reporter Wayne Barrett noted that two witnesses had seen Trump meet with Salerno at Cohn’s house. Cohn’s strategy of using his home or office for gangland conclaves was confirmed by surveillance photos, including one of Cohn conferring with Salerno and Cleveland associate Maishe Rockman, partners in Teamsters pension fund activity. Wrote famed journalist Jimmy Breslin of Salerno, “Tony was the Tip O’Neill of the underworld and would reside forever in [then federal prosecutor] Rudy Giuliani’s mind.”

Indeed, one of the most surprising eventualities in the history of organized crime and the presidency is that Giuliani, one of the greatest mob-busters in American history, became the leading defender of Donald Trump, the most confessed mob-curious president the United States has ever had. While U.S. attorney, Giuliani indicted New York’s mob bosses, resulting in the “Commission Trial” that decapitated the region’s LCN. “Our approach is to wipe out the Five Families,” Giuliani said. As mayor of New York, Giuliani debilitated LCN’s stranglehold over the Fulton Fish Market and evicted wholesalers believed to be controlled by organized crime.

A few days after the 2020 presidential election, Giuliani spearheaded a tragicomical news conference to announce a legal challenge to the vote in Pennsylvania, where Joseph Biden was declared the winner. The event was held at the Four Seasons Total Landscaping service, adjacent to a sex paraphernalia shop and crematorium in a rough Northeast Philadelphia neighborhood. It was widely assumed that the media opportunity had been intended for the plush Four Seasons Hotel in Philadelphia, but ineptitude by Trump’s team had landed the attorney in a richly deserved hellhole. In 2024, Giuliani was disbarred in New York and Washington, DC, over his role in contesting the 2020 election. Giuliani’s troubles have spread overseas: The government of Ukraine has charged three of its officials with treason, specifically conspiring with Russian intelligence and Giuliani to link the Biden family to political corruption.

Co w tej kwestii jest jednak najciekawsze to to, że bliski współpracownik Trumpa, który próbował podważać legalność wyborów w 2020 roku na korzyść właśnie obecnego prezydenta USA, a więc Rudy Giuliani, postawił sobie za cel zlikwidowanie wszystkich 5 klanów mafijnych La Cosa Nostra. Postawił w tym celu szefów mafii z Nowego Jorku w stan oskarżenia. Osiągnął w osłabianiu wpływów mafii pewne sukcesy.

Warto jeszcze odnotować pewne związki handlowe Trumpa z mafią. Otóż w trakcie budowy Trump Tower, jakieś 40 lat temu, obecny

przywódca USA musiał korzystać z betonu kupowanego w fabryce należącej do właśnie Salerno. Co prawda były w Nowym Jorku tylko dwie fabryki tego specyfiku i obie należały do mafii ale jednak fakt ten jest godny odnotowania. Zresztą, warto dodać także, że Trump Plaza także powstała dzięki kontraktom z firmami zarządzanymi przez zorganizowaną przestępczość.

JAK REAGAN ROZWIĄZAŁ PROBLEM Z MAFIĄ?

Cóż, jeżeli chodzi o związki mafii z Amerykańską Korporacją Muzyczną, administracja Reagana nie zrobiła nic, aby wesprzeć śledztwo Departamentu Sprawiedliwości. Przypomnijmy, że na czele MCA stał członek grupy przestępczej z okolic Cleveland, który był agentem Reagana i prowadził jego karierę tak w świecie filmu, telewizji jak i polityki, m.in. finansując wygraną przez niego kampanię na gubernatora stanu Kalifornia, którym Reagan został w 1967 roku, po wyborach wygranych w roku 1966.

Reagan celowo osłabiał zwalczanie zorganizowanej przestępczości. Świadczy o tym fakt, że obniżył, uwaga, o jedną trzecią budżet na śledztwa związane z mafią, zmniejszył liczbę osób w nie zaangażowanych a także ograniczył prowadzenie tajnych operacji.

As with other presidents, Reagan and his administration were capable of being alternatively permissive and prosecutorial when it came to organized crime. Wrote Moldea: "As President, Reagan watched as his Justice Department quashed major federal investigations of the Mafia's penetration of both MCA and the entire motion picture industry, which were being conducted by the Los Angeles office of the U.S. Strike Force Against Organized Crime."

When working on a new budget, Reagan cut back funding for investigating the mob by one-third, reduced staff and throttled back on undercover operations. One of the commissioners involved with the 1986 President's Commission on Organized Crime cried foul at hands-off treatment for Reagan's old friend, Sid Korshak. Reported Dan Moldea: "Leaving Korshak out of the final report was no accident. A conscious decision was made to leave out any reference to him, and we were told about it at that meeting. . . . I felt there was pressure to keep Korshak out. And where that pressure came from, well, your guess is as good as mine."

During a period when Korshak had been under increasing scrutiny from the news media and gaming officials (who had confronted Hilton Hotel leaders about having retained Korshak, whom they later fired), the Justice Department didn't pursue him. Wrote Moldea, "Although the President's Commission on Organized Crime scheduled hearings to be held in Los Angeles, where Korshak was sure to be a major target, the planned trip was aborted at the behest of the Justice Department." At best, Reagan's team may have intervened. At least, they demonstrated a remarkable lack of interest in taking a close look at West Coast rackets figures.

The subject of Reagan's friends being linked to organized crime surfaced again in the winter of 1981 when Frank Sinatra testified before the Nevada Gaming Board about his application to own a stake in a Las Vegas casino. The singer was grilled for hours about alleged mob contacts and smoothly differentiated between having met colorful people during his long career and having done business with them. The hearings were televised at great length, and the media broadcast them in part because of who was testifying and because Sinatra had just managed the entertainment component of Reagan's inauguration extravaganza. Interest waned somewhat when Sinatra was granted his casino license. A few weeks later, Reagan was seriously wounded when an assassin shot him in the chest as the president walked out of the Washington Hilton. The media were interested in nothing else.

Even if the shooting hadn't occurred, Reagan had weathered questions about Sinatra before and had been unfazed by them. During the 1980 campaign, he responded to a letter from a voter who had been concerned about the friendship with a characteristic shrug:

Celowo w śledztwach pominięto m.in. Sidney Korszaka, prawnika

mafii i przyjaciela 40. prezydenta USA. Dan Moldea, członek Prezydenckiej Komisji ds. Przestępczości Zorganizowanej stwierdził, że „podjęto świadomą decyzję, aby nie wspominać o nim ani słowem”. Dodał także: „Mimo że Prezydencka Komisja ds. Przestępczości Zorganizowanej zaplanowała przesłuchania w Los Angeles, gdzie Korszak z pewnością byłby głównym celem, planowana podróż została odwołana na polecenie Departamentu Sprawiedliwości”. Administracja Reagana, konkluduje Moldea, mogła interweniować ale nie była tym zainteresowana.

Wiele wskazuje na to, że podobnie tuszowano sprawę związków mafii z Amerykańską Korporacją Muzyczną, której szefowie prowadzili Reagana.

Richard Stavin z Grupy ds. Zwalczania Przestępczości Zorganizowanej Departamentu Sprawiedliwości w Los Angeles, miał stwierdzić iż: „Uważam, że MCA i jej powiązania z członkami mafii, firmami zdominowanymi przez mafię oraz nasza niezdolność do ścigania tych osób nie były przypadkowe. Uważam, że była to zorganizowana, skoordynowana akcja niektórych osób w Waszyngtonie, mająca na celu utrzymanie polityki nieingerencji wobec MCA”.

Warto jednak zwrócić uwagę na mafię z wschodniego wybrzeża. O ile zorganizowana przestępczość z Kalifornii była przez Reagana traktowana łagodnie (przypomnijmy, Reagan był gubernatorem Kalifornii a jego kariera polityczna była napędzana przez ludzi mafii albo z mafią powiązanych) o tyle mafia nowojorska nie mogła już liczyć na taryfę ulgową. Zwalczanie Cosy Nostry osiągnęło szczyt właśnie za rządów Reagana. Szefowie rodzin Genovese, Colombo i Lucchese zostali skazani w drugiej połowie lat 1980. Szef rodziny Gambino uniknął skazania. Wszyscy szefowie mafii nowojorskiej, którzy zostali skazani, zmarli następnie w więzieniu.

Autorstwo: Terminator 2019

White House [\[1\]](#) [\[2\]](#) [\[3\]](#) (CC0), Terminator 2019

Źródło: WolneMedia.net

Bibliografia

1. Dezenhall E., „Wiseguys and the White House”, Nowy Jork 2025.
2. Ratier E., „Tajemnice Zakonu Synów Przymierza. Prawdziwa historia bractwa B’nai B’rith”, Wrocław 2011.
3. Schweizer P., „Wojna Reagana”, Warszawa 2004.
4. Webb W., „One Nation Under Blackmail Vol.1”, Walterville 2022.
5. https://en.wikipedia.org/wiki/Moses_Annenberg
6. https://en.wikipedia.org/wiki/Walter_Annenberg
7. https://pl.wikipedia.org/wiki/William_Randolph_Hearst
8. https://en.wikipedia.org/wiki/Chicago_Outfit
9. https://pl.wikipedia.org/wiki/La_Cosa_Nostra
10. https://en.wikipedia.org/wiki/Dean_0%27Banion
11. <https://www.flickr.com/photos/chicagocrimescenes/3710355270>
12. https://en.wikipedia.org/wiki/Frank_Rizzo
13. https://en.wikipedia.org/wiki/MCA_Inc.
14. https://en.wikipedia.org/wiki/Lew_Wasserman
15. <https://clevelandmagazine.com/in-the-cle/the-read/articles/the-golden-era-of-the-mob>
16. https://pl.wikipedia.org/wiki/Syndykat_clevelandzki
17. https://pl.wikipedia.org/wiki/Frank_Costello

18. https://en.wikipedia.org/wiki/Moe_Dalitz
19. https://en.wikipedia.org/wiki/Marshall_Korshak
20. https://en.wikipedia.org/wiki/Sidney_Korshak
21. [https://en.wikipedia.org/wiki/Cleveland_crime_family#Mayfield_Road_Mob_\(1930-1944\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Cleveland_crime_family#Mayfield_Road_Mob_(1930-1944))
22. <https://case.edu/ech/articles/m/mayfield-rd-mob>
23. https://en.wikipedia.org/wiki/Pritzker_family
24. https://pl.wikipedia.org/wiki/Pomnik_Ronalda_Reagana_w_Warszawie
25. https://en.wikipedia.org/wiki/Anthony_Salerno
26. https://en.wikipedia.org/wiki/Roy_Cohn
27. https://en.wikipedia.org/wiki/Bank_of_United_States
28. https://en.wikipedia.org/wiki/Maxwell_M._Rabb
29. <https://consortiumnews.com/wp-content/uploads/2015/01/Cohn-Dinner.pdf>
30. https://pl.wikipedia.org/wiki/B'nai_B'rith
31. https://en.wikipedia.org/wiki/Hyatt_Grand_Central_New_York
32. https://en.wikipedia.org/wiki/Albert_C._Cohn
33. https://en.wikipedia.org/wiki/Crusade_for_Freedom
34. https://pl.wikipedia.org/wiki/Lucius_Clay
35. https://en.wikipedia.org/wiki/Ronald_Reagan
36. https://en.wikipedia.org/wiki/Screen_Actors_Guild

37. [https://en.wikipedia.org/wiki/Frank_Milano_\(mobster\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Frank_Milano_(mobster))

38.

<https://themobmuseum.org/blog/author-explores-ties-between-mobsters-and-u-s-presidents/>

39.

<https://www.dailymail.co.uk/news/article-2635094/EXCLUSIVE-Revealed-MAFIA-helped-Ronald-Reagan-White-House-Shocking-documentary-reveals-Mob-connections-catapulted-presidency-probe-thwarted-highest-levels.html>